26/08/2022

Μητροπολίτης Μαρωνείας: “Συγνώμη δίχως περιορισμούς”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μαρωνείας και Κομοτηνής

Με τίτλο “Συγνώμη δίχως περιορισμούς”, εξέδωσε το μήνυμά του για την Κυριακή 28 Αυγούστου ο Μητροπολίτης Μαρωνείας κ. Παντελεήμων. “Οι ανθρώπινες σχέσεις δεν είναι διπλής κατευθύνσεως, αλλά πολλαπλής. Κυρίως οι σχέσεις μας έχουν αναφορά στον Θεό. Η εξάρτησή μας από Εκείνον μας φέρνει σε αυτόματη συνάφεια με όλους τους ανθρώπους. Δεν μπορούμε να το παραθεωρούμε και να βλέπουμε ξεχωριστό κεφάλαιο τις σχέσεις με τον Θεό και άλλο κλειστό κεφάλαιο λογαριασμού τις σχέσεις μας με τους συνανθρώπους μας”, υπογράμμισε μεταξύ άλλων ο Σεβασμιώτατος.

Παρακάτω το μήνυμα το Σεβασμιωτάτου:

Αφορμή για την σημερινή Ευαγγελική παραβολή του σκληρού άκαρδου δούλου, ήταν η ερώτηση του Αποστόλου Πέτρου «Κύριε πόσες φορές θα σφάλλει σε μένα ο αδελφός μου και θα τον συγχωρήσω; Ως επτά φορές;». Ο Χριστός του απαντά «εβδομηντάκις επτά», για να του δείξει ότι απεριόριστες φορές μπορεί να συγχωρήσει κανείς τον συνάνθρωπό του, υπερβαίνοντας έτσι για πάντα οποιοδήποτε όριο. Και παίρνοντας αφορμή διηγείται την παραβολή του αχάριστου δούλου.

Στην παραβολή αυτή χαρακτηριστικές είναι οι αντιθέσεις. Κατ αρχήν, της διαφοράς του χρέους: Ο ένας δούλος, προφανώς κάτοχος υψηλής θέσεως και αρμοδιοτήτων στο βασίλειο – ένα είδος διευθύνοντος «δούλου», σατράπη, όφειλε στο βασιλιά ασύλληπτα μεγάλο ποσό, «μύρια τάλαντα», περίπου δέκα εκατομμύρια σημερινά ευρώ, που είχαν όμως τότε πολύ μεγαλύτερη αγοραστική αξία.

Ο άλλος δούλος, υφιστάμενος στον προηγούμενο από την τάξη των μικρών και αδυνάτων, όφειλε ένα ασήμαντο ποσό, εκατό δηνάρια. Και το χαρακτηριστικότερο: αυτά τα χρήματα ήταν από εκείνα που ο μεγαλόσχημος συνδουλός του είχε πάρει από το βασιλιά.

Η δεύτερη αντίθεση είναι εντονότερη: Ο μεν βασιλιάς «σπλαγχνισθείς» χαρίζει στον μεγαλοθεσίτη δούλο το υπέρογκο ποσό που καταχράσθηκε και τον ελευθερώνει, εκείνος δε όχι μόνο δεν δείχνει την ελάχιστη κατανόηση στο συνδουλό του, που του ζητά λίγη πίστωση χρόνου, άλλα γρήγορα γρήγορα τον βάζει στη φυλακή, «έως ου αποδώ το οφειλόμενον», του στερεί δηλαδή κάθε ελευθερία.

Και ένα τρίτο σημείο: Αυτή τη σκληρότητα την δείχνει «μόλις βγήκε» από την τραγική θέση, στην όποια είχε οδηγήσει τον εαυτό του μόλις είχε απολαύσει την ασύγκριτη μεγαλοψυχία του «Κυρίου του».

Οι ανθρώπινες σχέσεις δεν είναι διπλής κατευθύνσεως, αλλά πολλαπλής. Κυρίως οι σχέσεις μας έχουν αναφορά στον Θεό. Η εξάρτησή μας από Εκείνον μας φέρνει σε αυτόματη συνάφεια με όλους τους ανθρώπους. Δεν μπορούμε να το παραθεωρούμε και να βλέπουμε ξεχωριστό κεφάλαιο τις σχέσεις με τον Θεό και άλλο κλειστό κεφάλαιο λογαριασμού τις σχέσεις μας με τους συνανθρώπους μας.

Μέσα στο πεντακάθαρο φως της παραβολής αυτής φαίνεται ζωηρά τι φοβερή υποκρισία δείχνουμε, όταν τη μια στιγμή ικετεύουμε, «Κύριε, μακροθύμησον επ’ εμοί», και σε λίγο πεισμώνουμε και «δεν θέλουμε» να συγχωρήσουμε τον αδελφό

μας για κάτι μικρό – η έστω «μεγάλο» στα δικά μας μάτια.